

CATALÀ SEGÚ

La data del seu naixement va ser premonitòria. Va venir al món el catorze d'abril de mil nou-cents trenta-u, el dia que es proclamà la segona república. El seu pare, catalanista de soca-rel, l'inscriví amb el nom d'Oriol. Donat que els cognoms eren Català per part de pare i Segú per part de mare, ja es podia entreveure que la seva no seria una existència qualsevol.

Tenia tres germans més grans, anomenats Jordi, Pau i Bernat. Quan finalitzà la guerra civil i s'abolí la república, les autoritats i les circumstàncies obligaren al pare a castellanitzar els noms dels fills, passant a ser oficialment Jorge, Pablo i Bernardo a efectes legals. Però per a l'Oriol no van trobar cap traducció. Un altre senyal.

Passaven els anys de repressió com podien de cara en fora, ves quin remei! A casa, però, seguien la seva formació instruïts pel cap de família. El mil nou-cents cinquanta-u, l'Oriol, convertit en un jove alt i ceapat, en plegar de treballar als vespres, es reunia clandestinament amb altres amics i feien volar coloms exposant iniciatives progressistes i de canvi, farts com estaven de tant d'obscurantisme. De paraula fàcil, era el que portava la veu cantant a les trobades. Un vespre era tant el seu enardiment reivindicatiu, que enmig de la dissertació de cop i volta es posà a tremolar tot. Els altres l'estiraren a terra però les convulsions continuaven. No sabien què fer. Calia fer-lo sortir d'allà però si els enxampaven se'ls cauria el pèl i alguna cosa més. Com van poder, l'alçaren i el tragueren fora al carrer. El més gran va marxar corrent comes ajudeu-me a demanar auxili.

El metge titular de l'hospital, un erudit de llarg bigoti i aspecte famèlic, etzibà als pares sense embuts que el noi havia entrat en estat de coma, la qual cosa no era, al seu parer, ni bona ni dolenta. Calia esperar.

El temps passava, mesos, anys, moriren els pares i els germans es van haver de responsabilitzar del malalt. El cas començava a ser conegut arreu del país. Els nous avenços que es produïen en la ciència mèdica els aplicaven a l'estrany malalt ràpidament a manera de prova. En aquests nous procediments, sovint hi eren presents estudiants de medicina de les universitats d'arreu del país. La circumstància no tenia precedents.

El divuit d'abril de dos mil catorze es produí l'esdeveniment més esperat des de feia anys i panys: s'havia proclamat la independència i els Català Segú estaven de celebració. En mig de l'eufòria, quan en Jordi, l'únic germà que quedava viu, alçà la

copa per fer un brindis sonà el telèfonvisió, l'últim invent que havien instal·lat recentment a la casa. Una noia bonica de dolça veu els informava des de l'hospital que l'Oriol donava clares mostres de despertar i els demanava que es personessin al centre hospitalari com més aviat millor. Els doctors els van dir que en aquells moments un equip li estava realitzant un reconeixement exhaustiu amb tota mena d'aparells per determinar la certesa de la probable curació.

Els advertiren que calia fer pinya entre tots a fi d'assumir la situació tant de temps esperada. Els psicòlegs els aconsellaren la seva permanència al centre uns dies més fins a fer-se càrrec de les circumstàncies actuals, ja que havia dormit seixanta-tres anys i el món no era ni de bon tros com l'havia deixat. Per explicar a l'Oriol la raresa del seu cas, es formà un equip mèdic especial (psicòlegs, neuròlegs, traumatòlegs, uròlegs, etc.) assistit en tot moment per un sofisticat aparell de reanimació, no fos que les emocions que li venien li comportessin un xoc fatal.

Naturalment, no recordava res de res, ni tant sols quin era el seu nom, però passats només uns moments, com si agafés embranzida, començà a relatar fil per randa noms, dates, situacions i episodis viscuts per tota la família fins el dia del seu ingrés. Un dels metges demanà a una auxiliar que li apropés un mirall. L'esglai fou notable, tenia vuitanta-tres anys, el rostre solcat d'arrugues, cabell blanc i aspecte de vellet respectable però malgrat tot ben conservat.

Com que en Jordi ja era massa gran, els nebots, que també eren tres, prengueren el relleu d'anar a visitar el malalt. Per a ells l'Oriol era el *tiet de la màquina*, perquè no l'havien conegut mai despert. Decidiren que cada dia, per torns, el posarien al corrent dels canvis socials, polítics i familiars ocorreguts.

Així dia rere dia li anaven explicant des de l'invent de la televisió a l'arribada del primer home a la lluna, dels ordinadors a la llarga malaltia que acabà amb la mort del dictador, la constitució, l'intent de cop d'estat, l'estatut i la tornada del president exiliat, els Jocs Olímpics celebrats a la ciutat, el canvi de moneda, el llibre electrònic, el telèfonvisió, etc.

Sorpresa, perplexitat, alegria, tristor, ràbia, astorament. Els ordinadors mèdics conclogueren en l'informe que ja estava perfectament preparat per sortir al carrer i passar la resta de la vida amb certa normalitat. Llavors feren públic el desenllaç en el canal televisiu de divulgació científica més famós en hora de màxima audiència, cosa que donà publicitat tant al centre com al personal de l'insigne hospital. Des d'aquell moment tots els canals oferiren grans sumes de diners al protagonista perquè

aparegués en els seus programes, i així des de casa, ell que gairebé no havia treballat en sa vida, esdevingué un home ric en poc temps.

Aquesta popularitat no va passar desapercebuda per a la classe política del moment, convençuda que la recent estrenada independència era la causa de l'espectacular curació. Amb els antecedents del personatge, no podia ser sinó signe de bon auguri per al futur del jove estat. Per això van decidir honrar l'Oriol amb la més alta condecoració del país.

En mig de l'acte, mentre es disposava a rebre la distinció de mans de la presidenta, irromperen a la sala un grup de mossos d'esquadra armats fins a les dents cridant *¡tots a terra!*, *¡s'asseguin cony!*. L'ancià es girà i exclamà astorat, dirigint-se als nebots: No m'havíeu explicat ja alguna cosa semblant?

CARME VIA SALA

2on. Premi El Pont Blau 2010 Hamburg (Alemanya)

24 d'abril 2010